

ಚಿತ್ರಗಿಂತೆ: ಕಾವ್ಯ ಅದಿತೆ?

ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಚಿತ್ರದ ಸ್ನಿಹೇಶಗಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಕೆಯಾಗಬಲ್ಲ ಪ್ರಕಟಿತ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಅಯ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಗಿತ ನಿರ್ದೇಶಕರಿಂದ ಸ್ವರ ಪ್ರಸ್ತಾರ ಸಂಯೋಜಿಸಿ ಅನಂತರ ಧ್ವನಿ ಮುದ್ರಣ ಚಿತ್ರಿಕರಣ, ಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಸದಭಿರುಚಿಯಿಂದ, ಸಂಕ್ಷಾರದಿಂದ ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಅಳವಡಿಸಿ ಜನಮಾನಸದಿಂದ ಸೈನಿಕೋಳ್ಳುವುದು ಇವೆಲ್ಲವೂ ‘ಕವಿ ಗೀತೆಗಳ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಅಪ್ಪಾವರ ಸ್ನಿಹೇಶಗಳಾಗಿ ಕವಿಂದ (ಸಿನಿಮಾ ಗೀತರಚನಕಾರರಿಂದ) ಹೊನ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು (ಹಾಡುಗಳನ್ನು) ಬರೆಯಿಸಿ, ಸಂಗಿತ ಸಂಯೋಜಿಸಿ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದು... ಇಂಥ ಕಡೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ವಜನಶೀಲತೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ! ಇರಲಾಗದು! (ಅಪರಾಪಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲೋಂದು ಇಲ್ಲೋಂದು ಉತ್ತಮ ಕಾವ್ಯ ಮಾಡಿಬರಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮೂಡಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅದು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟವರ ಪುಣಿ. ಸಂಗಿತ ನಿರ್ದೇಶಕರು ಮೂಸಿಕ್ ಮಾಡಿದ ಪುಣಿ.

ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಹಾಡು ದೊರೆತು ಹಾಡಿದ ಗಾಯಕ ಗಾಯಕಿಯರ ಪ್ರಣಿಣಿ!

ಒಳ್ಳೆಯ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ (ಹದತೆಬ್ಬಿದ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ) ಹಾಡುಗಳಿರಬಹುದು, ಕೆಟ್ಟ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷಯಿಕವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಡುಗಳೂ ಇರಬಹುದು. ಅದು ನಿಮಾರವನ, ಕೇಳಣನ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ.

‘ಕಾವ್ಯ’ದ ಅಳತೆಗೊಳು ಬೇರೆ, ಹಾಡಿನ ಮಾನದಂಡಗಳು ಬೇರೆ. ಗದ್ಯಾತ್ಮಕ ಸಾಲುಗಳಿಗೆ ಸುಮಧುರ ಸಂಗಿತ ಅಳವಡಿಸಿ ಸೂಪರ್‌ಹಿಟ್ ಹಾಡುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಸಂಭರ್ಣಗಳಿವೆ, ಅತ್ಯಾತ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇದ್ದೂ ಜನರ ಕಿವಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ (‘ಕ್ಯಾಚೆ’ ಅಲ್ಲದ) ಹಾಡುಗಳೂ ಒಂದಿವೆ.

ಹಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಪ್ಪಾವರ ಸ್ನಿಹೇಶ ನಿಮಾರಣ ಇರಬೇಕು. ಗೀತ ರಚನಕಾರ ತಾನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ಹಾಡಲ್ಲಿ ವಾಗಫರಗಳ ಮೇಳ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ‘ಧ್ವನಿ’ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(‘ದನಿ’ ಅಲ್ಲ!) ವ್ಯಂಗ್ಯಾರ್ಥ ಪ್ರಾಣಿ ಆಗಿರಬೇಕು.

ಉತ್ತಮ ಕಲ್ಲನೆ, ಅತ್ಯಾತ್ಮ ಪದಜೋಡಣೆ, ಅಯಾಚಿತ ಧ್ವನಾರ್ಥಗಳು, ಬದುಕಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಅನುಭವಗಳು, ಅಪರೂಪದ ಅನುಭಾವಗಳು, ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ಸಮರ್ಥ ಸಾಹಿತ್ಯ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಕಾರವಾಗಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ಗೀತೆ ಕೂಡ (ಹೊಸದಾಗಿ ಬರೆದಧ್ವನಿ) ‘ಕಾವ್ಯ’ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕಾಗಬಾರದು? ಅದನ್ನು ಕಾವ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಮಾನದಂಡಗಳಿಂದಲೇ ಅಳೆಯಬೇಕು. ಇದೂ ಕೂಡ ‘ಕವಿ ಗೀತೆ’ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು. ಕವಿತೆಯ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಅಂಥ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು.

ಮೊದಲು ಕವಿತೆ, ಅನಂತರ ಸ್ವರ ಸಂಯೋಜನೆ, ಮೊದಲು ವ್ಯಕ್ತಿ, ಅನಂತರ ಅವನ ದೇಹದ ಉದ್ದಳತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ‘ಅಂಗಿ’. ಇದು ಪರಂಪರೆ.

ಈಗ ಭಾರತೀಯ ಚಿತ್ರರಂಗದಲ್ಲಿ ‘ತಿರುವು—ಮುರುವು’ ಆಗಿದೆ. ಸಂಗಿತ ನಿರ್ದೇಶಕನಿಗೆ 200